

# “Puc molestar els qui tinguin una idea de Muntaner, Llull i Roig”

**F**rancesc Serés (Saidí, Baix Cinca, 1971), publica a Quaderns Crema el llibre *Caure amunt*, aplec de les obres de teatre *Muntaner*, *Llull* i *Roig*, peces dedicades, respectivament, als autors medievals Ramon Muntaner, Ramon Llull i Jaume Roig.

**—Per què vàreu triar aquests tres personatges?**

—Per molts motius. El cas de Muntaner el veia molt bé per a explicar la Catalunya d'avui. Perquè ens hem passat molt de temps demanant la memòria històrica i a mi em semblava que hi havia un personatge que ho havia explicat d'una manera molt clara i contraposada al que tenim ara. En el cas de Llull m'anava molt bé per a parlar de la religió i l'alteritat. I en el de Roig era molt interessant de veure, a través de l'exageració de les característiques de les dones, un Roig enfrontat a les seves contradiccions.

**—I per què els heu convertits en protagonistes d'obres teatrals?**

—Volia un format molt directe. Sense reflexió. Per no poder endossar-hi cap discurs d'idees. Els personatges havien de poder tenir unes característiques que els fessin estar vius i havien de poder presentar un futur i un passat, tot i ser només representats en el present.

**—Us heu plantejat el gènere dramàtic com un recurs, és a dir, per poder relatar l'acció en forma de diàleg, o heu pensat en obres de teatre amb tots els ets i uts?**

—Són obres de teatre amb tots els ets i uts. Són peces per representar. Tenen un *tempo* concret, un tema a desenvolupar i un final. A més, intento presentar-hi el personatge de manera que el qui no en sap res pugui seguir l'obra.

**—La gent que té una idea de Muntaner, de Llull i de Roig, pot quedar sorpresa?**

—Sí. Alguns es poden empipar. Perquè parteixo d'uns personatges dels quals la gent s'ha fet una idea i tu hi proposes la teva. Les divergències poden ser totals i absolutes.

**—Heu volgut harmonitzar els tres personatges, buscar-hi punts en comú?**

—No. D'entrada, no. Sí que hi ha algunes característiques comunes a les tres obres, com ara la presència de la família i del poder. I això fa que tots hagin de mostrar algunes for-



Francesc Serés publica les obres de teatre *Muntaner*, *Llull* i *Roig* i les aplega al volum *Caure amunt*.

mes del seu comportament més familiars, més humanes, si es vol dir així.

**—Són, tots tres, personatges extraordinaris?**

—No, no, en absolut. Són personatges que són més o menys com tothom que es troben abocats a tractar uns fets determinats.

**—Els col·loqueu davant situacions problemàtiques per raons d'estratègia escènica i per donar peu al debat d'idees?**

—Sí. Allò que m'interessava era com reflexionaven sobre les qüestions plantejades per cadascun d'ells i que el debat humanitzés totes aquestes idees. Que les idees no fossin abstraccions pures, sinó quasi vivències. I que no hi hagués separació entre l'obra de cada escriptor i la seva vida.

**—A diferència de la vostra obra narrativa, no heu volgut carregar el text d'estil.**

—No, no. Hi havia unes premisses molt clares. Primera, el text s'havia de poder entendre. Segona, sense escriure en català medieval havia de ser creïble. I tercera, l'espectador no podia seure a la butaca per rebre una lliçó d'història. Com a resultat, l'estil, la dicció, havia de ser clara, directa, sense paràgrafs llargs o locucions barroques.

**—Un tret habitual de les obres dramàtiques històriques és la sentència, la frase brillant. Com us heu plantejat la qüestió?**

—La forma altisonant havia d'estar absolutament controlada. No podies carregar els personatges amb sentències. No podien *caçar marbre*. No m'imagino aquests personatges parlant com escriuen els llibres.

**—Però hi ha autors dramàtics que fan parlar els seus personatges amb sentències i metàfores, com feia Shakespeare.**

—Però la distància entre Shakespeare i jo és molta. De segles. No pots muntar una obra contemporània amb la base del teatre isabelí. Ni fer-la en vers.

**—Els autors pertanyen a diversos territoris de la Corona d'Aragó.**

—Sí que hi ha la idea de parlar de tres territoris, tot i que, llavors, la relació, la unitat, entre tots tres era evident.

**Lluís Bonada**